

Készülj a szenvedésre!

Elhangzott: Vízkereszt ünnepe utáni 2. vasárnap, 1965. február 7.

Helyszín: Győr, Öregtemplom

Alapige: Máté 17:1-9.

És hat nap mulva magához vevé Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvivé őket magokban egy magas hegyre. És elváltozék előttök, és az ő orcája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lón, mint a fényesség. És ímé megjelenék ő nékik Mózes és Illés, a kik beszélnek vala ő vele. Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nékiünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet. Mikor ő még beszél vala, ímé, fényes felhő borítá be őket; és ímé szózat lón a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, a kiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok. És a tanítványok a mint ezt hallák, arczra esének és igen megrémülének. Jézus pedig hozzájuk menvén, illeté őket, és monda: Keljetek fel és ne féljete! Mikor pedig szemeiket fölemelék, senkit sem látának, hanem csak Jézust egyedül. És mikor a hegyről alájövének, megparancsolá nékik Jézus, mondván: Senkinek se mondjátok el a mit láttatok, míg fel nem támadt az embernek Fia a halálból.

A felolvasott szentlecke – az ógyházi evangéliumok között kirendelt szakasz – Krisztus megdicsőülésének története, mely több elgondolkoztató kérdést vet fel. Ezek között nem a legnagyobbak a történet csodás elemei: Krisztus elváltozása, Mózes és Illés megjelenése és Isten szava a felhőből. A hívó ember számára a csoda tény és nem probléma, ezért nem kell nekünk ennek a történetnek csodás elemei fölött problémáznunk. E történetben inkább az állít meg minket, hogy mindaz, ami meg van írva, miért történik. Hogy csoda, az bizonyos, az is bizonyos, hogy a csodának lényeges indító oka mindig Isten segítő szeretete. A csoda indoklásába belejátszik Isten dicsőségének megmutatása is, de a csoda igazi indító oka Istennek az ember iránt megmutatandó szeretete.

Ebben a történetben vajon miért van szükség a segítő szeretetre és miben jelentkezik ez? Ha még egyszer végigolvassuk az ígét, felfigyelhetünk az utolsó versre: „Mikor a hegyről alájövének, megparancsolá nékik Jézus, mondván: Senkinek se mondjátok el, amit láttatok, míg fel nem támad az embernek Fia a halálból.” Tehát Jézus meggyőződése szerint mindaz, ami a megdicsőülés hegyén történik, kapcsolatban van az Ő halálával és feltámadásával. És ha most ezen a vonalon keresünk tovább a párhuzamos helyek között, akkor Lukács 9:31-ben találunk egy érdekes megjegyzést, amit Máté nem jegyez fel. Mikor Jézus a megdicsőülés hegyén

beszélget Mózessel és Illéssel, vagyis inkább Mózes és Illés beszél vele, Lukács feljegyzi a beszélgetés tárgyát: Krisztus halálát.

Ha így közeledünk ehhez a történethez, világos lesz előttünk, hogy Jézus és az Ő tanítványai nagy szenvedések és megpróbáltatások előtt állanak, és mindaz, ami a megdicsőülés hegyén történik, azért történik, mert az Atya szeretete elő akarja készíteni Fiát és a tanítványokat a nagy szenvedésre. Ennek az Igének számunkra megfogalmazható üzenete tehát így hangzik: Készülj a szenvedésre! Készülj, mert a szenvedés jön! Ha nem is olyan elemi erővel, mint jött nagyhéten Krisztus és a tanítványok számára, de jön. Nincs olyan élet, amelyre ne jönne el a szenvedés. Erre a szenvedésre fel kell készülnünk, mert akit készületlenül talál, azt a földre tapossa és elbuktatja. Az Ige üzenete tehát ma is az: Isten fel akar készíteni, készülj a szenvedésre!

Hogyan készülünk a szenvedésre? ... Úgy, hogy elfogadjuk Jézus Atyjának, a szerető mennyei Atyjának, a mi Istenünknek a szenvedésre való felkészítését. Az Atya szenvedésre felkészítő munkája így kezdődik:

1./ Gondolj a rád váró dicsőségre!

A szenvedés előtt az ember, mint a megigézett, mindig csak a szenvedésre gondol. Képzeteiben nagyító szemüvegen keresztül látja a reá váró szenvedést. Isten azt akarja, hogy a szenvedések előtt megigézetten ne csak a szenvedést lássuk, hanem a dicsőséget, amely a szenvedés után reánk vár.

Ebben a történetben Jézust valami csodálatos dicsőség veszi körül. Elváltozik. Orcája és ruhája ragyog a fényességtől. Szentek szerető közössége veszi körül, mikor Mózes és Illés megjelenik előtte. Az Atya jó tetszése nyilvánul meg fölötte, mikor a fényes felhőből emberi füllel hallható módon hangzik a szó: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm.” Milyen csodálatos dicsőség ez! De miért van szüksége Jézusnak erre a dicsőségre? ... Hát nem Ő a mindent tudó Úr, aki tudja, hogy ez a dicsőség vár rá, Isten egyszülött Fiára? ... Hogyne tudná! De néha a jelen olyan erővel és olyan erőszakos módon támadja meg az embert – és valóságos ember volt a mi Urunk, Jézus Krisztusunk is, – hogy minden mást elfelejt az ember, csak a fájdalmat érzi kínzóan. A megaláztatás és szenvedés terhe eltakarja előle a legfényesebben ragyogó napot is. Ezért akarja az Atya, hogy Fia a szenvedések sötét éjszakájában is gondoljon a reá váró dicsőségre. A megcsúfolt testű, megkorbácsolt Jézusnak hirdeti azt a fényességet, amely egykor körül fogja venni Őt, az emberi formájából kivetkőzöttnek a mennyei dicsőségre való elváltozást. Az ördögi erők szolgálatában álló tömeg és a gyáva tanítványok között hirdeti neki a szentek együtt érző, szeretet közösségét Mózesen

és Illésen keresztül. Amikor majd az Atya arca a sötétségben elborul a kereszten és jóságos arcából semmit nem lát, hirdeti neki, a sötétség mögött érette dobog az Atya szíve.

Abban, hogy Jézus a kereszten úgy viselkedik, ahogyan viselkedett, hogy az emberfölötti gyötrelmeket úgy bírta, ahogy bírta, abban lényeges szerepe van a megdicsőülés történetének és annak, amit neki Mózes és Illés a hegyen beszélt.

Nyilvánvaló, hogy ebben a történetben az Úr nemcsak Fiát akarja előkészíteni a szenvedésre, hanem Fia tanítványait is. A szenvedés minket is arra kényszerít, hogy csak magunkra gondoljunk, de a Szentlélek ez Igével arra akar kényszeríteni, hogy az eljövendő dicsőségre gondoljunk. Ne arra, ami van, hanem arra, ami lesz, az áldott végre. Ne arra, hogy mi az, ami fáj, hanem arra a csodálatos, boldog dicsőségre, amely osztályrészünk lesz.

Elméleti fejtegetés helyett csak két Igét olvasok fel. Nem Jézus, hanem a sokat szenvedő és megpróbált tanítványok mondják. Az egyiket Pál mondja a II. Kor. levél 4:17-18. verseiben: „A mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk, mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra.” A másik Ige a Zsidókhöz írt levél 12:11-ben így szól: „Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak.”

Testvérem! Te se tudod, mi előtt állsz, én sem tudom, mi előtt állok. Nekünk csak sejtelmek vannak a jövőről, de hogy nincsen olyan emberi élet, amelyre előbb, vagy utóbb rá ne köszöntene a szenvedés mély és megrázó tragédiája, az nem kétséges. Isten téged is, engem is fel akar készíteni arra az időre, amikor azt mondja: Ne igézzen meg a szenvedés, ne álljon meg tekinteted a szenvedésen, nézz messze, túl a látóhatáron, és lásd meg a dicsőséget, mely a hűséges tanítványokra vár!

A második üzenete az Igének így fogalmazható meg:

2./ Figyelj a hozzád intézett isteni szóra!

A megdicsőülés hegyén felhő borította be Jézust és a tanítványokat, s a felhőből Isten szava hallatszik. Isten szava nemcsak ilyen csodamódon szólhat hozzánk. Hitünk szerint Isten szava szól hozzánk az igehirdetésből, a prédikációból, szól a természet, a történelem, egyéni életünkben is, de ezt a szót külön érzékkel kell meghallanunk, kell megértenünk. Itt, a megdicsőülés hegyén egészen csodamódon történik, megszólal a fényes felhőből az Úr mindenki által hallható módon és azt mondja: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm, Őt hallgassátok!”

Kiknek szól ez az isteni üzenet? ... A Fiának, akiről és akinek ezt mondja: „Szerelmes Fiam, gyönyörködöm benned! – és a tanítványoknak szól: Őt hallgassátok!

Testvéreim! Velünk is sokszor megtörténik, hogy a szenvedés felhője betakarja, meghalkítja Isten szavát, pedig éppen akkor lenne rá a legnagyobb szükség. Jézus a szenvedés idején gondolt legtöbbit az Isten szavára.

Ha Lukács 24-ből olvassuk az emmausi tanítványok történetét, világos lesz előttünk, hogy az Igében Jézus miképpen találja meg a szenvedés előtt és után az erőt és a vigasztalást. Az emmausi tanítványoknak magyarázza Mózesről elkezdve végig az íráson, hogy mindennek így kellett megtörténnie, ahogyan történt. Isten Fiának ezeken a szenvedéseken keresztül kellett bemenni az Ő dicsőségébe.

Hozzánk is szól az Úr szenvedés idején. Vajon eleven, időszerű, személyhez szóló-e számunkra Isten Igéje? ... Ezen fordul meg ugyanis, hogy mennyi erőnk van a szenvedés és megpróbáltatás elhordozásához.

A történet így folytatódik tovább, hogy amikor a tanítványok felemelik szemüket és szétnéznek a megdicsőülés hegyén, akkor minden eltűnik szemük elől: a fény, a felhő, Mózes, Illés. Mintha az egész csak csoda, álm, vagy valami szép látomás lett volna, és nem látnak semmi mást, csak Jézust egyedül.

A szenvedésre való előkészítés munkájában ennek a történetnek a harmadik üzenete:

3./ Csak Jézusra nézz!

Csak Őt lásd egyedül! Miért? ... Mert Ő a fontos. Nem a mennyi fény, nem a mennyi szenteknek, Mózesnek és Illésnek társasága, nem a mennyi boldogság. Ez mind csak jövendő és még nem jelen. De Jézus már itt és most a jelenben is enyém lehet. Az enyém, és ez nekem elég. Hogy neked elég-e, azt nem tudom. Lehet, hogy jó napokban elég. Földi életed szürkeségének megszépítésére és megédesítésére elég, de mikor eljönnek a nemszeretem napok, mikor virágvasárnap után jön életedben a nagypéntek, elég-e akkor neked Jézus egyedül? ... Mert ettől függ, hogyan állasz meg a szenvedés vizsgáján. Ha mindenünk elvész, ha nem marad egészségünk, vagyonunk összeomlik, mint egykor Jóbé, ha barátaink cserben hagynak, és nem értenek meg minket, ha minden és mindenki elvételük tőlünk, ami és aki drága volt nekünk, de Jézus egyedül a mienk, akkor még semmit sem veszítettünk. De ha enyém marad minden: egészség, békesség, boldogság, dicsőség koronája, de Jézust elvesztettem, akkor mindent elvesztettem.

4./ Jézussal vissza az életbe!

A történet azzal végződik, hogy nem lehet mindig fennmaradni a megdicsőülés hegyén. Amíg itt élünk, addig a megdicsőülés hegye mindig drága, kiváltságos ajándék a mi mennyei Atyánktól, mellyel minket az élet kudarcaira, szenvedéseire akar előkészíteni. Itt is így történik, a hegyről alá kell szállani és a földön vár ránk a betegség, nyomor, az emberektől való vád és kudarc és sok minden más, csak nem a hegyen levő boldog dicsőség, a menny fényessége. A hegyről alá kell jönni, vissza az emberek és kudarok közé, de nem egyedül, Jézussal együtt lehet visszajönni a mindennapi életbe!

Mondd testvérem, látszik-e belőlünk valami Istennek ebből az előkészítő munkájából a szenvedés idején? ... Sajnos, a történet folytatása azt mutatja, hogy a tanítványokon nem látszott meg. Jézuson meglátszott. Vajon meglátszik-e rajtunk? ... Ez ennek a mai Igének nagy és számon kérő üzenete. Ámen.